

de rare, nu sînt de natură a prejudicia înțelegerea textului. Cîteva greșeli mărunte: lucrarea lui Košelev (p. 457), pentru care se face trimitere la bibliografia generală, nu figurează aici (adică la p. 653); articolul lui R. Růžicka (primul, cel din 1963; vezi p. 657) n-a fost publicat în nr. 2 pe 1963 al revistei „Voprosy jazykoznanija”, ci în nr. 3 din același an; titlul paragrafului de la p. 115 nu coincide cu cel din sumar (p. 665); B. Unbegaun (vezi p. 634) este, în prezent, profesor la Universitatea din New York.

Menționăm, în sfîrșit, prezentarea grafică, excelentă, a lucrării și condițiile tipografice, exemplare, în care a fost realizată.

Rod al unei activități didactice de mai mulți ani și, în același timp, al unei fructuoase activități de investigație științifică (vezi, de exemplu, o parte din studiile autorilor, consemnate în *Bibliografie*), lucrarea de față se înscrie printre cele mai izbutite încercări ale genului, impunîndu-se prin seriozitatea informării, prospețime și originalitate.

VICTOR VASCENCO

RADMILA UGRINOVA-SKALOVSKA, *Старословенски јазик*, Skopje, 138 p.

Apariția unui nou manual de limbă slavă veche suscită întotdeauna interes printre slaviști, cu toate că, în ultimii ani, în bibliografia acestei discipline s-au înscris multe nume și titluri noi¹. Manualul de față merită a fi semnalat, în plus, și pentru faptul că este primul în limba macedoneană. El este destinat, după cum subliniază însăși autoarea în cuvîntul introductiv, studenților de la Facultatea de filozofie, secția de slavistică a Universității din Skopje.

Disponerea materialului în genere cea clasică, este următoarea: I. *Gramatică* (Introducere, Fonetică, Morfologie); II. *Texte*; III. *Glosar*.

În *Introducere* (p. 1—19) autoarea expune noțiuni sumare despre apariția slavei vechi, referindu-se și la denumirile acesteia, noțiuni privind baza dialectală, problema alfabetelor și monumentele limbii slave vechi. La acest capitol reține atenția includerea și a unor texte de redacție slavonă. Faptul că autoarea a amintit aici, fie chiar și sumar, trăsăturile caracteristice ale fiecărei redacții slavone, a absolvit manualul de o lecție specială despre ace-

¹ H. H. Bielfeldt, *Altslawische Grammatik*, Halle (Saale), 1961; V. P. Besedina — Nevzova, *Старославянский язык*, Harkov, 1962; Iv. Gălăbov, *Јазикови особености на Боянските надписи от XIII в.*, Sofia, 1962; P. Ilčev, *За спецификата на старобългарското DATIVUS ABSOLUTUS*, Sofia, 1963; V. Velčeva, *Въпроси на късната глаголица. Носовките в първия почерк на Охридския Апостол* în „Български език“ 1, 1966; Ek. Dogramadžieva, *Структура на старод, сложно съчинено изречение*, Sofia, 1968; *Книга за Климент Охридски* (culegere de articole), Skopje, 1966; *Словенска писменост. 1050 годишнина на Климент Охридски*, Ohrida, 1966, și alte publicații similare.